

[Steen.]

Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft som Ordfører over for den danske Offentlighed gav Udtryk for, at de meget vel havde forstaaet, at den konservative Garanti, der var i 1915-Forfatningens Landsting, var ikke af varig Værdi. Det var altsaa en Forstaaelse og en Erkendelse, der først skulde blive Partiets, efter at Flertallet i Landstinget var tabt. Det eneste Svar, Regeringspartierne i Aarenes Løb har kunnet faa hos Oppositionspartierne, naar vi kom med vort Ønske om en Ændring i Forfatningen, om Landstingets Afskaffelse, var et Afslag, som næsten hver Gang var ledsaget af et Citat af nu afdøde Borgbjerg og Ove Rode om, hvilket mægtigt Fremskridt Forfatningen af 1915 var i Sammenligning med 66-Forfatningen. Jeg har læst de Taler, og jeg har hørt dem citeret af de ærede Partier saa tit, at jeg nu kan dem udenad, og jeg synes, de er et saare naturligt Udtryk for den Glæde, man maatte føle over det Fremskridt, vi oplevede i 1915 ved 66-Forfatningens Afløsning af en Overgangsforfatning, der indeholdt Muligheder for Gennemførelse af et Folkestyre med lige Ret for de forskellige Anskuelse, et Styre, som de nuværende Regeringspartier omsider har formaaet at tilkæmpe sig under denne Forfatning. Ud fra vor programmæssige Indstilling og ud fra hele vor Tillid til den almindelige Valgret og dens Afgørelser har vi længe ønsket Landstinget fjernet af Forfatningen. De to Oppositionspartier har ønsket at beholde det, for begge Partiets Vedkommende afvisende enhver Ændring, saa længe de havde det Interesseforhold deri dèr at kunne regne med et Flertal længe efter, at Flertallet af Vælgerne havde tilsluttet sig de nuværende Regeringspartier.

Dette Interesseforhold er nu ikke mere til Stede, og jeg venter derfor hos de to Partier at finde mere Forstaaelse. Jeg haaber nu, vi kan komme paa Forhandlingsfod i Spørgsmaalet: Landstingets Afskaffelse. Det vilde naturligvis være ønskeligt, om den nye Grundlov kunde gennemføres med Tilslutning fra saa mange som muligt, saa den kunde staa gennem kommende Tider som et Udtryk for den lige og almindelige Valgrets Grundlag for vort Folkestyre. Og til en Forhandling herom indbyder vi nu alle, som er enige med os i, at paa Folkestyrets Grund skal den politiske Gerning i Fremtiden øves i dette Folk. Jeg er aldeles og helt enig med det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i den Betragtning, han fremsatte i Gaar, at man skal ikke lave Forfatningsforandringer hvert Øjeblik.

Men det kan jo ikke forundre nogen, at 1866-Forfatningen maatte være et Stridens Tegn i Folket, og 1915-Forfatningen var paa alle Omraader afpasset som værende en Overgangsforfatning, indeholdende en Række Bestemmelser, som sikrede, at det Flertal, som 1866-Forfatningen altid kunde stole paa, endnu en Tid vilde være til Stede. Det er denne Overgangstid, vi nu har gennemlevet. Men inden vi gaar til disse Forhandlinger, ønsker jeg, for at vi kan vide, hvor vi har hinanden, at sige, at een Ting beder jeg de ærede Partier være klar over: at den Særret for deres Anskuelse, som de aldrig gennem Forhandling har villet afgive, men selv har valgt gennem Kamp at tage, kan de nu ikke gennem Forhandling genvinde.

Det radikale Venstre gaar da til sit politiske Arbejde, til Udførelsen af sin Gerning under de nye, ændrede Forhold, under hvilke det nu er os betroet at arbejde, og vi gør det huskende en Sandhed, som ingen endnu ustraffet har siddet overhørig, og over for hvilken jeg føler mig overbevist om, at den Regering, i hvilken vi er Partihavere, er sig sit Ansvar bevidst. Det er den gamle Sandhed, der siger, at den, som bliver Magt betroet, har to Ting, hvorfor han skal vogte sig, og hvorfor han skal staa til Ansvar. Det ene er, at han husker at bruge den Magt, han har faaet, det andet er, at han ikke misbruger den. Vi skal vide at vogte paa begge Dele.

Valdemar Thomsen: Ved Valget den 15. September sejrede Regeringspartierne eller rettere sagt det ene af dem. I Gaar blev det fra denne Plads, som man kunde forvente, proklameret, at der var Tale om intet mindre end en straalende Sejr — dog ikke mere straalende, end at det blev Amtmanden over Bornholm, der satte Prikken over I'et ved at trække det heldige Lod. Nu melder sig da Spørgsmaalet, hvad denne straalende Sejr skal benyttes til, og i den Henseende blev vi ikke stort klogere af Socialdemokratiets Ordførers Tale i Gaar. Hverken Aabningstalen eller denne Ordførertale har sagt noget som helst med Hensyn til, hvad Regeringens Stilling er over for de store og afgørende økonomiske Problemer.

Om Sejren ved Landstingsvalget vil jeg sige, at der ikke er noget saa galt, uden at det dog er godt for noget. Hvis den økonomiske Mishandling, som Landbruget har været ude for i en lang Aarrække, fortsættes, er der nu efter Valget den store Fordel, at man bestemte ved, hvem der har Ansvaret,